

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**R. P. Adami Contzen E Societate Iesv, SS. Theol. Doct.
Commentaria In Qvatvor Sancta Iesv Christi Evangelia**

Contzen, Adam

Coloniæ Agrippinæ, M.DC.XXVI

Quęstio 1. Propter quos Christus fuerit missus?

[urn:nbn:de:hbz:466:1-82999](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-82999)

pietate detorqueat. Disertè enim Caluinus hoc loco. Oves domus Israel non solum appellat: electos, sed quicunque genu à Sanctis Patribus traherent: quia omnes complexus fuerat dominus in fadere & promissu omnibus redemptor promissus erat: sicut etiam sine exceptione omnibus se patefecit, & obtulit.

VERSUS 26.

Qui respondens ait: non est bonum sumere panem filiorum & mittere canibus.

QUESTIO I.

Quomodo illam Christus repellit?

§.1. **N**on est bonum, καλὸν honestum, & vt Syrus schaphir, decorum, conueniens, accipere panem filiorum, & mittere, βαλεῖν projicere canibus. Canes appellati gentes à Iudæis notum est. 2. Reg. 3.8. & 16.9. & 4. Reg. 8.13. Siceriā gentes se mutuo nominabant. Et apud Homerum κυνὸς ὄμμα, & similia vsitata sunt.

§.2. Panis filiorum est nō modò miraculoſi, & fanitatu effectio; sed omne id quod filiis suis Deus elargiti solet, apud Marc. 7. additur: sine prius saturari filios.

QUESTIO II.

An hinc aliquid contrā sanctorum intercessionem conficiatur?

§.1. **M**ulier Apostolos appellat, & cum parum proficere se videret, iterū ad Dominū conuertitur. Apostoli pro eā intercedunt. Itaq; vnus pro alio oratio nō modo verita non est, sed etiā laudabilis, quocirca etiam Chrysostomus eos συμαρτυροὺς appellat.

§.2. Excipit Zuinglius. Nec possunt Papistæ hinc diuini intercessionem probare, nam diui affectibus nostris nō tanguntur, nisi felicitatem eorum dicamus interrumpi neſtris malis. Alienis enim malis compati, aut illa sentire dolorē ingerit, quem sancti non habet.

Respondet. Non modo sanctorum intercessio, sed æterni iudicii stupore illo paralogsini, sed æterni iudicii beatitudinis non tanguntur, nisi felicitatem eorum dicamus interrumpi neſtris malis. Alienis enim malis compati, aut illa sentire dolorē ingerit, quem sancti non habet. Non tanguntur in illā felicitate diuini affectibus, vt doleant aut tristitentur: idē quod in illo statu beatitudinis nulla potest miseria, nullus luctus etiam alienæ calamitatis miseratione. Noſtras tamen miseras tolli cupiunt, & sine interruptione sue felicitatis succurrunt. Neq; etiam Deus dum miseratur exaudit, nostra mala sentit, aut felicitatis suæ iustitiam nobis auxiliatur. Quantum verò absit à religione, existimare, non posse nostros fletus audire, aut pro nobis intercedere, nisi etiam ipsi flectant, & in laudant, neminem ignorare puro. Angeli enim hominibus adfunt, eos dirigunt, subleuant, sine vllō beatitudinis detrimento, semper enim etiam ista agentes stant in conspectu Dei viui.

Obijcit Bullingerus hæc Chrysostomi verba. Non enim est Patronus apud Deum, neq; multo discursu, vt blandiatur alii, sed licet solus sis Patronus, careas & per te ipsum Deum deprearis, omnino tamen voti compes eris. Neq; enim tam facile Deum annuit, cum alij pro nobis orant, vt cum ipsimet orant: etiam si plurimis pleni simus malis. Repulsam dicit cum alij rogarent, cum ipsa precaretur auditam.

Deinde concludit Bullingerus, hæc Chrysostomi verba, palam refellunt Papistarum opinionem, hinc colligentium intercessionem in causis intercedere pro nobis, idēq; inuocandos.

Resp. Si quidem Chrysostomi sententia res definienda est: facile veritas Catholica causam obtinebit. Nam hoc loco nihil contrā Catholicos loquitur, aliis locis fidem nostram astruit verbis clarissimis. Hic, comparat preces intercessorias Apostolorum, qui eius clamoribus moti dimitti cupiebant orantem, & mulieris magnā fide & humilitate precantis, & constat rationem cuiusq; pro se precantis gratiorem esse, quam languidam aliorū; id quod Chrysostomus docet: Ne talis anima aliena oratione magnopere eget. Quod si confici hinc aliquid contrā veritatem

posset, potius concluderetur: Viuentium orationes pro aliis non esse Deo acceptas; comparatio est enim inter orationes viuorum: at nec hoc Bullingerus, nec sectariorum quisquam concedit. Non igitur Chrysostomus orationes aliorum pro aliis tollit.

Quanti vero orationes defunctorum pro viuīs faciat, multis verbis ostendit sermone de poenitent. & conf. Item in Liturgiā eius τῶν τιμῶν καὶ μνημῶν τῆς ὁσιότητος καὶ εὐσεβείας τοῦ πατρὸς καὶ τοῦ υἱοῦ καὶ τοῦ ἁγίου πνεύματος. In honorem & memoriā super benedicta, gloriosa domina nostra, Deipara & semper virginis Maria, cuius deprecationibus suscipe Domine hoc sacrificiū in supercaeleste altare tuū. Ecce in ipso sacrificio deprecatores, seu socios precibus suis adhibet sanctos, quomodo igitur eorū intercessionem repudiat? Idē homilia 66. ad populū Antiochenū, cum de sanctis agit. & hom. 31. & 41. & 28. & hō. 42. de sancto Ignatio Romæ martyrio affectū, & Antiochiam deinde translaturum.

Cum omni gaudio, atq; letitia Sacrum hunc locum frequentemus, vt contubernij, mensæq; celestis particeps cum sanctis fieri valeamus precibus ipsorum sanctorum & gratia ac benedictione Domini nostri Iesu Christi. Non festā modo sanctorum celebrat, sed etiam sacram leticiam populo inuadet, & participem eorum felicitatis se fore precibus ipsorum sperat.

Quamuis autem sanctorum tam viuentium quam defunctorum orationes ille probet, monet tamen, ne securi salutis causam sanctorum precibus committamus, sed vt nos quoq; operi accingamur ita nos docet in c. 2. Matth. Laudatione in S. Pelagiam. c. 13. & Hom. 26. in 2. ad Corinth. Deniq; Diacono hunc in modum in Liturgiā Chrysostomi sacerdos benedicit. ὁ θεὸς διὰ τῆς εὐσεβείας τοῦ ἀγίου πατρὸς καὶ τοῦ υἱοῦ καὶ τοῦ ἁγίου πνεύματος. Deus per intercessionem, sancti gloriosi Apostoli & Evangelistæ huius, tibi dei verbum ad euangelizandum ei, qui euangelizatur virtute multa. vbi notabis, illud τοῦ θεοῦ poni loco sancti, cuius memoria agitur.

Hoc enim expressissimè ponitur in eadem Liturgia, sic enim Sacerdos loquitur. ὁ ἀγιὸς πᾶν τοῦ πατρὸς καὶ τοῦ υἱοῦ καὶ τοῦ ἁγίου πνεύματος. ὁ θεὸς διὰ τῆς εὐσεβείας τοῦ ἀγίου πατρὸς καὶ τοῦ υἱοῦ καὶ τοῦ ἁγίου πνεύματος. Deus per intercessionem, sancti gloriosi Apostoli & Evangelistæ huius, tibi dei verbum ad euangelizandum ei, qui euangelizatur virtute multa. vbi notabis, illud τοῦ θεοῦ poni loco sancti, cuius memoria agitur.

VERSUS 27.

Quid mulier respondet Domino?

§.1. **D**vo sunt in responso mulieris. Primò approbat Domini sententiam. καὶ εἶπε, ita domine.

Syrus ܡܪܝܡܐ in mari, etiam domine mi. Deinde rationem reddit, καὶ εἶπε. Etenim: Syrus ܡܪܝܡܐ: quin imò quidam interpretantur, vt sensus sit. Non est id bonū quidem, sed tamen catelli comedunt de mensa dominorum suorum. Qui sensus planus est, sed verbis minus accommodari potest. Verus igitur sensus est, vt respondeat ad id, quod Dominus non dixit quidem, sed tamq̃ certum notumq; statuerat. Dum enim roganti non responderet, dū contemnere videretur, & tandē asserit, nō esse bonū accipere panē filiorum, & dare canibus non obscurè illam canem appellat, quasi nō magis ad eius preces, quā canis latratum attendat. Hoc illa ingeniose ad suam causam trahit. Lubens volens me catellam fateor, verè dixisti me catellam esse, non offendor illā contumeliā, quā mihi saluti fore spero. Nam & catelli comedunt de micis, quæ cadunt de mensa dominorum suorum. Iudæa impleta est doctrina & miraculis, aliqua & nos obiter beneficia experiamur: canes enim sumus, non lupi, idē de mensa dominorum alenda.

Amis Gm
in
Euangelia
Cvi
18

Humilis
syrophœniz

1894 009
01049 33